

אני יהוה. כיון שההטעו לבריות ועשו עצם אלוהות, ומושום שטלה, ממנה שלו, הוא גדור על כל הממנים של אלהים אחרים, צוה הקדוש ברוך הוא לישראל, (שמות י) ויקחו להם איש שהלכית אבותה שה לבית, והשליטו אוטם עליו, ותפסו אותו פפוס בתפיסה שלהם יום ושנים וישלש, ולאחר זה הוציאו לו לדין לעיני כל מצרים, להראות שהאלוהם שלהם בראשות ישראל לעשות בו דין. בendl זה נאמר, (שם) אל תאכלו ממנה נא ובשל מטבח במים כי מטה נא ובל מטבח במים כי אם צלי אש ראשו על ברעינו ועל קרבו, להיות נدون באש צלי, וצוה לירק לעצמותיו בשוק בבזין. ומה שום זה נאמר, (שם) ועתם לא תשברו בו. וצוה ליום הרכיעי, אחר שהיה פפוס שלשה ימים קשור, לעשות בו דין. וזה קשה להם לנקול נגעים שהבה להם הקדוש ברוך הוא על ידי הרועה הנאמן. ולא עוד, אלא שואה שלא לאכל אותו במאונה. ומיד שראו עצמותיו בשוק ולא יכולו להצילו, וזה קשה להם מהכל. ולא עוד, אלא שנאמר בהם (שם) כתוב וזה הכה כל בכור. אחר כל זה, כתוב (שם י) לא יראה חמוץ, (דברים י) שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני. וכתו כתוב (שם י) כל מ חמוץ לא תאכל. אמר הרועה הנאמן, מרודע צוה שלא לאכל חמוץ שבעת ימים ולאכל בהם מaza? ומודע לא יאכל, ומודע נאמר לא תאכלו? אלא שבעה פוכבי לך, והם: שצ"ם חנכ"ל. והם מצד של טוב ורע, אור הפנימי, מaza. קלפה שבחוון - חמוץ. וهم, חמוץ - זכר.

אעשה שפטים אני יהוה. بد מטעין לברין ועבדין גרמייהו אלוהות. ובгин דטלה ממנא דיליה, איהו רב על כל ממנו דאלhim אחרים, מגן קדשא בריך הוא לישראל, (שמות יב) ויקחו להם איש שה לבית אבותה שה לביית, ואשליט לוז עלייה, ותפשי ליה, תפיש בתפישה דלהון יומא ותרין ותלת. ולכבר דא אפיקו ליה לדינה לעיני כל מצרי, לאחזה דאליה דלהון ברשו זישראל **למעבד ביה דין**.

בגין דא, (שמות יב) אל תאכלו ממנה נא ובשל מטבח במים כי אם צלי אש ראשו על ברעינו ועל קרבו, למחיי דין באש צלי, ומני לזרקא לגרמייה דיליה בשוקא בזוי. ובгин דא, (שמות יב) ועתם לא תשברו בו. ומני ליומא רביעיה, בתר דתוה תפיש ג' יומין קשור, למעבד ביה דין. ורקא קשיא לון מבל מכתשין דמחה לון קדשא בריך הוא, על ידך דרעיא מהימנא. ולא עוד, אלא דמני דלא למייל ליה בתיאוקטא. ומיד דחמאן גרמוני בשוקא, ולא יכלין לשזבא ליה, דא קשיא לון מבל. ולא עוד, אלא דאתמר בהו, (שמות יב) ומקלכם בידכם, לאתפפייא כל דחלן דמצרי, תחות ידיהו. ובгин דאייהו בכוורת ממנן, כתיב (שמות יב) ווי הכה כל בכור.

ברתר כל דא כתיב, לא יאכל חמוץ (שמות יג) שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני. וכתיב (שמות יב) כל מ חמוץ לא תאכל. אמר רעיא מהימנא, אמאני מני דלא למייל חמוץ שבעת יומין, ולמייל בהון מaza. ואמאי לא יאכל, ואמאי לא תאכלו. אלא ז' ככבי לכת ואיןון: שצ"ם חנכ"ל. ואינו מיטרא דטוב ורע, נהזרא דלגו מaza. קלפה דלבך חמוץ. ואינו חמוץ דבר מ חמוץ נוקבא.

מaza דלגו שמורה. ואינון, (אסטר י) שבע הנערות הראיות לחת לה מבית המלך. ואתמר עלייהו, (שמות יב) חנכ"ל. והם מצד של טוב ורע, אור הפנימי, מaza. קלפה שבחוון - חמוץ - נקבה.

מaza שבפנים - שמורה. והם (אסטר י) שבע הנערות הראיות לחת לה מבית המלך. ונאמר עליהם

(שמות יב) יְשִׁמְרֹתָם אֶת הַמֵּצֹת.
מֵצָה דֵּיא שְׂמֹרָה לְבָעֵלה, שַׁהוּא
אָזֶת ר', וּבוֹ נְעִשֶּׂת מֵצֹה.

ומי ששותר לה בשכיל י"ה
הגנוזים באותיות מ"ץ מפה,
והם י"ס ה"ז. זמנה הקדוש ברוך
הוא לברך אותה בשבע ברכות
לייל פסח, שהן שבע הנערות
שללה, שהן שצ"ם חנכל". רצונה
להעביר מהן חמץ וממחמת,
שהם עננים חזוקים שמקפים על
אורות של שבעה פוכבי לכת,
שנאמר בהם (בראשית מא) ותבאננה
אל קרבנה ולא נוריע כי בא אל
קרבנה ומראייהן רע. חזוך באשר
בתחלתה. שפל כך החשך של
העננים שליהם, שלא יכולם
אורות להאיר להם, ומשום זה
נאמר ולא נוריע כי בא אל
קרבנה. (ע"ב רועיא מוחימנא).

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים סח)
גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמיים. גער חית, דא
חית דאתה אחד בה עשו. קנה : תנין, דיבומא
דנסב שלמה מלכא בת פרעה, בא גבריאל,
געץ קנה בימא רפא, ועליה אתבני קרפא
דרומי. מאי קנה. דא דכורא דהאי חית (דף רנ"ב
ע"א) בישא, דאית ליה סטרא זעירא באחדותא
דקדושה. ורק איהו קנה, דנעוץ בימא רבא.
ובגין לכך איה שלטה על עולם, ועל שליטנו
דא כתיב, (ישעה ט) קנה וסוף קמלו. קנה,
שולטנותא וראש לכל מלכים. תפ קנה, דזמין

לשמרתם את המצות. מaza איה שמורה לבعلה, דאייה
ו'. וביה אתעביד מצוה.

ומאן דנטיר לה לגביה, דגניזין במ"ז מן מaza, וαιנון.
יום ה"ז. ומני קדשא בריך הוא לברך לה שבע
ברכות ליל פסח, דאינון שבע הנערות דילה, שצ"ם
חנכל. ומני לאעbara מגהון חמץ וממחמת, דאינון
עננים חזוקין דמכסין על נהורין, דשבעה כבבי לבת,
דאתר ברהון (בראשית מא) ותבאננה אל קרבנה ולא נודע כי
באו אל קרבנה ומראייהן רע, חשוק באשר בתקלה. דכל
בך חזוקא דעתני דלהון, דלא יבלין נהורין לאנהרא
להון, ובגין דא ולא נודע כי באו אל קרבנה. (ע"ב רועיא
מהומנא)..

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים סח) גער חית קנה
עדת אבירים בעגלי עמיים. גער חית, דא
חית דאתה אחד בה עשו. קנה : תנין, דיבומא
דנסב שלמה מלכא בת פרעה, בא גבריאל,
געץ קנה בימא רפא, ועליה אתבני קרפא
דרומי. מאי קנה. דא דכורא דהאי חית (דף רנ"ב
ע"א) בישא, דאית ליה סטרא זעירא באחדותא
דקדושה. ורק איהו קנה, דנעוץ בימא רבא.
ובגין לכך איה שלטה על עולם, ועל שליטנו
דא כתיב, (ישעה ט) קנה וסוף קמלו. תפ קנה, דזמין
שולטנותא וראש לכל מלכים. תפ קנה, דקנה דא.

קדשא בריך הוא לתברא ליה פקנה דא.
הא חזי, במצרים איה שלטה, ומנה נפקה
במה שלטניין לזוניהו, וככלא ברזא דחמצז,
ביון דדבר לה קדשא בריך הוא, אפיק חמץ
וاعיל מצה. במה. בחוטא זעירא מכלא, תבר
ח' חמץ, ואתעביד מצה. אינון אתוון. אלא
דתר ח' דהאי חית, דאקרי חמץ. ועל דא
אקרי חית קנה, דנה לאתברא בקנה דא. במה
במה? בחוט קען מהפל שבר אותן ח' של חמץ, ונעשרה מצה.
חיה זו, שגקרה חמץ. ועל זה נקרה מית קנה, שנוח לשברו
בחות